

KRISTIN
HANNAH

Întrre
surori

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

înțelegea că în urmă cu un an și jumătate, Meghann a sărit într-o liniștită casă din suburbia din vestul orașului, unde locuiau în același etaj și în același apartament și Harriet și Meghann. Dar de la ceva vreme nu mai aveau niciodată întâlniri. Meghann trecea cu visură ca orice lăzită din casă și se întorcea la același loc unde se întâlneau. Meghann era într-o perioadă de viață în care se simțea foarte bine.

– Îmi suntem deosebit de bine, Meghann. Tu suntești la locul unde te poți întâlni cu prietenii tale sau cu tine însăși, să vorbești despre asta. Meghann răspunse că o să vorbească și că o să încerce să se întâlnească cu Harriet în următoarele zile. Elă se întâlnea adesea cu Meghann într-un restaurant din apropiere, unde se servescă un delicios desert și unde se pot discuta fără să fie distruse de sunetul altor vizitatori.

Capitolul 1

Dr. Bloom aștepta răbdătoare un răspuns. Meghann Dontess se lăsa pe spate pe scaunul ei și își studie unghiile. Era timpul pentru o manichiură, ba chiar trecuse deja timpul pentru o manichiură.

– Încerc să nu simt prea mult, Harriet. Știi asta. Sunt de părere că mă împiedică de la a mă bucura de viață.

– De asta vii să mă vezi în fiecare săptămână de patru ani? Pentru că te bucuri atât de tare de viață?

– Nu aș face observația asta dacă aș fi în locul tău, nu pune capacitatele tale de psihiatru într-o lumină bună. Știi, e absolut posibil să fi fost perfect normală când te-am întâlnit și tu să mă fi făcut de fapt nebună.

– Iarăși folosești umorul drept scut.

– Mă flatezi, nu a fost o replică amuzantă.

Harriet nu zâmbi.

– Te consider rar amuzantă.

– Mi-ai distrus visurile de a deveni comediantă.

– Haide să vorbim despre ziua în care tu și Claire ați fost desărăcite.

Meghann se fățăi deranjată în scaun. Fix când avea nevoie de un răspuns isteț nu îi venea nimic în minte. Știa ce căuta să afle Harriet, iar Harriet știa că Meghann era la curent. Dacă nu răspundea, întrebarea avea să fie pusă, pur și simplu, din nou.

Respect. Despărțite. Un cuvânt frumos, curat. Detașat. Îmi place, dar subiectul acela e închis.

– E interesant că menții o relație cu mama ta, dar te distanțezi de sora ta.

Meghann ridică din umeri.

– Mama e actriță. Eu sunt avocată. Nu ne deranjează prefațatoria.

– Ce vrei să spui?

– Ai citit vreodată un interviu de-al ei?

– Nu.

– Le spune tuturor că am avut o viață foarte săracă și tristă, dar plină de iubire. Ne prefacem că asta e adevărul.

– Trăiați în Bakersfield când s-a încheiat prefațatoria vieții triste dar pline de iubire, nu-i aşa?

Meghann tăcu. Harriet o manevrase înapoi către subiectul dureros ca pe un şobolan printr-un labirint. Harriet continuă:

– Claire avea nouă ani. Îi lipseau mai mulți dinți, dacă îmi amintesc bine, și avea probleme cu matematica.

– Stop.

Meghann își înclăstă degetele pe brațele de lemn elegant ale scaunului. Harriet se uită drept la ea. Privirea ei era calmă pe sub arcada neîmblânzită a sprâncenelor ei negre. Opareche de ochelari mici și rotunzi îi accentuau ochii.

– Nu da înapoi, Meghann. Progresăm.

– Dacă mai progresăm mult, o să am nevoie de o ambulanță. Ar trebui să vorbim despre cabinetul meu. E motivul pentru care vin la tine, știi? Tribunalul pentru Familie e o oală sub presiune. Ieri am avut un tată de doi bani care a apărut într-un Ferrari și apoi a jurat că era falit, tâmpitul. Nu voia să plătească pentru școlarizarea fiicei lui. Ghinionul lui că i-am filmat sosirea.

– De ce mă tot plătești dacă nu vrei să discutăm despre adevărată cauză a problemelor tale?

– Am dificultăți, nu probleme. Și nu are nici un rost să cotrobăim prin trecut. Aveam șaisprezece ani când s-au întâmplat toate acestea. Acum am fantastica vârstă de patruzeci și doi. E timpul să trec peste. Am făcut ceea ce trebuia, nu mai contează.

– Atunci de ce mai ai coșmarul?

Meghann trase de brățara de la firma David Yurman pe care o avea pe încheietură.

– Am și coșmaruri despre păianjeni care poartă ochelari de soare Oakley. Dar despre astea nu mă întrebă niciodată. Oh, și săptămâna trecută am visat că erau închisă într-o cameră de sticla care avea podeaua făcută din bacon. Puteam auzi oamenii plângând, dar nu puteam găsi cheia. Vrei să vorbim despre asta?

– Un sentiment de izolare. Senzația că oamenii suferă de pe urma acțiunilor tale sau că le e dor de tine. OK, să vorbim despre vis. Cine plânghea?

– Rahat.

Meghann ar fi trebuit să prevadă asta, în fond avea o diplomă în psihologie, ca să nu mai spună că fusese numită un copil minune cândva. Se uită la ceasul ei din aur și platină.

– Ghinion, Harriet. Ni s-a terminat timpul. Presupun că va trebui să rezolvăm nevrozele astea enervante săptămâna viitoare.

Se ridică și își netezi pantalonii costumului bleumarin Armani, nu că ar fi avut vreo cută. Harriet își dădu încet ochelarii jos. Meghann își încreucișă brațele într-un gest instinctiv de autoapărare.

– Urmează una bună.

– Îți place viața ta, Meghann?

Nu se așteptase la asta.

– Ce să nu îmi placă? Sunt cel mai bun avocat de divorțuri din stat. Locuiesc...

– Singură...

– Într-un apartament grozav deasupra pieței publice și conduc un Porsche nou-nouț.

– Prietenii?

– Vorbesc cu Elizabeth în fiecare joi.

– Familie?

Poate că venise momentul să își caute un nou psiholog. Harriet îi dezgropase toate punctele slabe.

– Mama a stat cu mine o săptămână anul trecut. Dacă am noroc, mă va vizita din nou la timp ca să putem vedea colonizarea planetei Marte pe MTV.

– Și Claire?

– Eu și sora mea avem probleme, recunosc. Dar nu e nimic major. Suntem doar prea ocupate ca să ne întâlnim.

Meghann se grăbi să umple liniștea când Harriet nu spuse nimic.

– OK, mă scoate din minți felul în care își aruncă viața la gunoi. E destul de inteligentă ca să facă orice, dar rămâne legată de terenul său de la prăpădit de camping pe care ei îl numesc stațiune.

– Cu tatăl ei.

– Nu vreau să vorbesc despre sora mea. Și cu siguranță nu vreau să vorbesc despre tatăl ei.

Harriet bătu cu pixul în masă.

– OK, ce zici despre asta: când a fost ultima dată când te-ai culcat cu același bărbat de două ori?

– Ești singura care crede că asta e ceva rău. Îmi place varietatea.

– Așa cum îți plac bărbații mai tineri, aşa-i? Bărbați care nu simt dorința să se așeze la casa lor. Scapi de ei înainte să scape ei de tine.

– Repet, să te culci cu bărbații mai tineri și sexy care nu vor să se așeze la casa lor nu e un lucru rău. Nu vreau casă cu grădină în suburbie. Nu mă interesează viața de familie, dar îmi place sexul.

– Și singurătatea îți place?

– Nu sunt singură, răspunse Meghann încăpățanată, sunt independentă. Bărbaților nu le plac femeile puternice.

– Bărbaților puternici le plac.

– Atunci ar trebui să umblu prin săli de fitness și nu prin baruri.

– Și femeile puternice își înfruntă temerile. Vorbesc despre decizii dureroase pe care le-au luat în viețile lor.

Meghann se strâmbă.

– Îmi pare rău, Harriet, trebuie să plec. Ne vedem săptămâna viitoare.

Ieși din birou. Afară era o zi de iunie minunat de veselă. Era începutul aşa-zisei veri. În alte părți ale țării oamenii mergeau la plajă și la grătar și organizau picnicuri la piscină. Aici, în bunul Seattle, oamenii își verificaumeticuloși calendarele și mormăiau că era iunie, la naiba.

Doar o mână de turiști umblau pe afară în această dimineață, străini pe care îi puteau recunoaște după umbrelele de sub braț. Meghann răsuflă în sfârșit, în timp ce traversa strada aglomerată.

Păși pe pași parcului și fu salutată de un stâlp totemic, în spatele căruia plonjau pescăruși în apă după rămășițe de mâncare.

Meghann trecu pe lângă o bancă pe care era ghemuit un bărbat acoperit de ziare îngălbene. În fața ei se întindea Puget Sound de-a lungul orizontului palid. Își dorea ca priveliștea să o consoleze; des o și făcea. Dar astăzi mintea ei era prinșă în plasa altor timpuri și a altor locuri.

Dacă și-ar fi închis ochii... ceea ce categoric nu îndrăznea să facă... și-ar fi amintit totul: formarea numărului; conversația greoaie și disperată cu un bărbat pe care nu îl cunoștea; drumul lung și tacut spre acel orașel de doi bani din nord. Și cel mai rău, lacrimile pe care le ștersese de pe obrajii roșii ai surorii ei mici când spusese „Plec, Claire“.

Își strânse degetele pe balustradă. Dr. Bloom greșea. Să vorbească despre decizia dureroasă pe care o luase și despre anii însinuări care urmaseră nu avea să o ajute.

Trecutul ei nu era o colecție de amintiri care trebuiau discutate și rezolvate; era ca o valiză Samsonite cu o rotiță defectă. Meghann învățase asta cu mult timp în urmă. Tot ce putea face era să târască valiza după ea.

Tumultuosul râu Skykomish se umfla de-a lungul malurilor sale măloase. Amenințarea inundației era un eveniment anual. Într-un dans la fel de vechi ca și timpul însuși, oamenii care locuiau în orașele de pe marginea râului priveau și așteptau cu saci de nisip la îndemâna. Memoria lor colectivă se întindea peste generații. Fiecare avea câte o poveste despre vremurile când apa se ridicase până la al doilea etaj al casei nu știu cui... până sus la ușa casei Grange... la colțul dintre străzile Spring și Azalea. Oamenii care locuiau în zone mai plate, mai sigure, priveau stîrile de seară și clătinau din cap, țățăind despre cât de ridicoli erau fermierii care locuiau în luncă.

Un oftat colectiv de ușurare se întindea prin oraș când râul începea în sfârșit să scadă. De obicei începea cu Emmett Mulvaney, farmacistul care se uită regulat la canalul meteo pe singurul televizor cu ecran mare din Hayden. Mulvaney observa câte o fărâmă de informație pe care până și meteorologii șmecheri din Seattle o rataseră.

Dădea această informație mai departe șerifului Dick Parks, care îi spunea secretarei sale, Martha. În mai puțin timp decât îți lua să conduci dintr-un capăt al orașului în celălalt se împrăștia vestea: Anul astă va fi în regulă. Pericolul a trecut. Desigur, meteorologii se declarau de acord cu această prognoză la douăzeci și patru de ore după predicția lui Emmett.

Nici anul acesta nu fusese o excepție, dar în această zi frumoasă de vară era ușor să uiți de lunile periculoase a căror ploaie înnebunea pe toată lumea.

Claire Cavanaugh stătea pe malul râului cu cizmele îngropate aproape până la glezne în noroiul cafeniu. O mașină manuală de tuns iarba, fără benzină, era parcată lângă ea.

Claire zâmbi, își trecu o mână înmănușată peste fruntea transpirată. Era incredibil de câtă muncă era nevoie ca să pregătești stațiunea pentru vară.

Stațiune.

Așa numea tatăl ei acești șaisprezece acri. Sam Cavanaugh dăduse peste proprietate cu aproape patruzeci de ani în urmă, în vremurile când Hayden nu era decât un popas cu benzinărie pe drumul înspre Stevens Pass. Cumpărase terenul pentru o nimică toată și se stabilise în ferma părăsită care venise cu el. Numise locul Stațiunea River's Edge și începuse să viseze la o viață care nu includea căști de construcție, dopuri de urechi și ture de noapte la fabrica de hârtie din Everett.

Întâi lucrase după serviciu și în weekenduri. Începuse cu un fierastrău, o camionetă și un plan schițat pe un șervețel. Delimită zonele pentru camping, curăță tufăriș vechi de o sută de ani și construie fiecare cabană din pin noduros din fața râului cu propriile mâini. River's Edge era acum o afacere de familie înfloritoare. În total erau opt cabane, fiecare cu două dormitoare mici și drăguțe, o singură baie și o verandă cu priveliște la râu.

În ultimii câțiva ani adăugaseră o piscină și o sală de jocuri. Se făceau planuri pentru un teren de minigolf și pentru o spălătorie. River's Edge era genul de loc în care aceleași familii se întorceau an după an ca să își petreacă acolo vacanțele prețioase.

Claire încă își amintea prima dată când văzuse locul. Copaci înalți și zburciumul argintiu al râului păruseră paradisul pentru o fată care crescuse într-o rulotă ce poposea doar în partea săracă a orașului. Amintirile ei din copilărie de dinainte de River's Edge erau gri: orașe urâte care veneau și plecau; apartamente și mai urâte în clădiri părăginate; și mama, fugind mereu de căte ceva. Mama fusese căsătorită de mai multe ori, dar Claire nu își putea aminti vreun bărbat care să fi ținut mai mult decât o cutie de lapte. Meghann era cea pe care Claire o ținea minte. Sora mai mare care se ocupa de toate... și care apoi plecase într-o bună zi și o lăsase pe Claire în urmă.

Acum, după atâția ani, viețile lor erau legate de cel mai subțire fir. Ea și Meg vorbeau la telefon o dată la câteva luni. În zilele deosebit de rele recurgeau la conversații despre vreme, iar Meg primea atunci invariabil „un alt apel“ și închidea. Sora ei adora să subliniere cât succes avea. Meghann putea să turueze zece minute despre cum Claire se subestima. „Locuind pe terenul său ridicol de camping, curățând după oameni“ erau cuvintele pe care le folosea de obicei. De fiecare Crăciun se oferea să îi plătească o facultate, de parcă să citească *Beowulf* i-ar fi îmbunătățit viața.

Ani întregi, Claire își dorise ca ele să fi fost nu doar surori, ci și prietene, dar Meghann nu își dorise același lucru, iar Meghann primea mereu ceea ce voia. Erau ceea ce Meghann își dorise să fie: străine politicoase care împărțeau o grupă sanguină și o copilărie urâtă.

Claire întinse mâna după mașina de tuns iarba. În timp ce înainta lent pe terenul poros, observă o duzină de lucruri care trebuiau rezolvate înainte de ziua deschiderii. Trandafiri care trebuiau tunși, mușchi care trebuia răzuit de pe acoperișuri, mucegai care trebuiau îndepărtat cu înălbitor de pe balustradele verandelor. Apoi mai era tunsul ierbii. O iarnă lungă și umedă se transformase într-o primăvară surprinzător de însorită, iar iarba crescuse până la genunchii lui Claire. Își propuse să îl roage pe meșterul lor, George, să curețe canoele și caiacele după-masă.

Claire aruncă mașina de tuns iarba pe platforma camionetei. Aparatul lovi platforma ruginită cu o bufnitură răsunătoare.

– Bună, scumpă. Mergi în oraș?

Claire se întoarse și își văzu tatăl stând pe veranda recepției. Purta o salopetă zdrențuită, cu pete maro de la o schimbare de ulei de mult uitată și o cămașă din flanelă. Tatăl ei își scoase o eșarfă roșie din buzunarul de la șold și își șterse fruntea în timp ce venea spre ea.

– Repar congelatorul ăla, aproape. Să nu te prind că te uiți la prețuri pentru unul nou.

Nu exista un aparat pe care tatăl ei să nu îl poată repara, dar Claire avea de gând să se uite la prețuri oricum.

– Ai nevoie de ceva din oraș?

– Smitty are o piesă pentru mine. Poți să o iezi?

– Clar. Și să îl pui pe George la treabă cu canoile când ajunge aici, OK?

– O să pun asta pe listă.

– Și spune-i Ritei să curețe tavanul băii din cabana șase. S-a umplut de mucegai pe timpul iernii.

Claire închise platforma camionetei.

– Vii la cină?

– Nu în seara asta. Ali are un meci de tee ball în parc, îți amintești? La cinci.

– A, da. O să fiu acolo.

Claire dădu din cap, știind că avea să fie acolo. Nu ratase nici un eveniment din viața nepoatei lui.

– Pa, tata.

Smuci mânerul de la ușa camionetei și trase tare până când se deschise cu un scârțâit. Apucă volanul negru și se urcă pe scaun. Tata bătu în ușă.

– Condu cu atenție! Ai grija la curba de la borna șapte.

Claire zâmbi. Îi dădea acel sfat de aproape douăzeci de ani.

– Te iubesc, tata.

– Și eu te iubesc. Acum du-te și adu-mi nepoata. Dacă te grăbești, avem timp să ne uităm la *Sponge Bob Pantaloni Pătrați* înainte de meci.

Răsturnătătirea

Capitolul 2

Aripa de vest a clădirii de birouri dădea înspire Puget Sound. Frumoasa priveliște albastră era încadrată de un perete acoperit cu ferestre de la podea la tavan. În depărtare se afla dealul împădurit al insulei Bainbridge. Pe timpul nopții puteai vedea doar câteva lumini în întunericul negru și verde; în lumina zilei însă, insula părea părăsită. Doar feribotul alb care intra pufăind în portul ei din oră în oră indică faptul că insula era populată.

Meghann stătea singură la o masă lungă de conferințe în forma unei boabe de fasole. Suprafața lăcută din lemn de abanos și cireș dădea un aer de eleganță și bani. Poate că mai ales bani. O masă ca aceasta trebuia să fi fost făcută la comandă și proiectată individual, scaunele din piele întoarsă, de asemenea. Când te asezai la masa și te uitai la priveliște, mesajul era clar: Posesorul biroului avea al naibii de mult succes.

Era adevărat. Meghann atinsese fiecare obiectiv pe care și-l propuse. Când începuse facultatea, fusese o adolescentă singuratică și speriată care îndrăznise să viseze la o viață mai bună. Acum o avea. Cabinetul ei era unul dintre cele mai de succes și cele mai respectate din oraș. Era proprietara unui apartament scump din centrul Seattle-ului (complet altceva decât rulota stricată care fusese „căminul” copilăriei ei. Și nimeni nu depindea de ea.

Se uită la ceas. 16.20. Clienta ei întârzie. Ai fi crezut că tariful de trei sute de dolari pe oră ar fi încurajat promptitudinea.

- Doamnă Dontess? se auzi o voce prin interfon.
- Da, Rhona?
- Sora dumneavoastră, Claire, e pe linia unu.
- Fă-mi legătura! Și sună-mă în secunda în care ajunge May Monroe.

- În regulă.

Meghann apăsa butonul căștilor și forță o voce veselă.

- Claire, mă bucur că m-ai sunat.
- Telefonul merge în două sensuri, știi, nu? Cum e viața în tărâmul banilor?

- Bună. Cum e în Hayden? Toată lumea așteaptă inundația?

- Pericolul ăla a trecut pe anul acesta.

- Oh.

Meghann se uită pe fereastră. Macarale gigantice și portocalii încărcau sub ea și la stânga ei containere multicolore pe o navă. Nu avea habar ce să îi spună surorii ei. Împărteaun trecut, dar cam acolo se oprea totul.

- Deci, cum îi merge nepoatei mele frumoase? I-a plăcut skateboardul?

- Îl adoră, râse Claire, dar serios, Meg, la un moment dat va trebui să ceri ajutorul unui vânzător. Fetițele de cinci ani nu au de obicei priceperea necesară pentru un skateboard.

- Tu o aveai. Locuiai în Needles pe atunci. Același an în care te-am învățat să mergi pe scuter.

Meg își dori imediat să nu fi spus asta. Era mereu dureros să își amintească de trecutul lor comun. Timp de mulți ani Claire fusese mai degrabă o fiică pentru Meghann, nu o soră. Meg fusese cu siguranță o mamă mai bună pentru Claire decât fusese mama lor.

- Ia-i doar un film Disney data viitoare. Nu trebuie să dai atâtia bani pentru ea. E mulțumită cu o păpușă Polly Pocket.

Orice o mai fi fost și aia. O tacere stânenitoare se așternu între ele. Meghann se uită la ceas și apoi se treziră vorbind amândouă în același timp.

- Ce?

- Alison se bucură că intră în clasa întâi?

Meghann strânse din buze. Era o provocare să nu vorbească, dar știa că Claire ura să fie întreruptă. Ura mai ales când Meghann monopoliza conversația.

- Da, spuse Claire, Ali abia așteaptă să meargă la școală toată ziua. Grădinița nici nu s-a terminat și ea deja așteaptă toamna; vorbește doar despre școală. Uneori am senzația că mă ţin de coada unei comete. Și nu stă niciodată în loc, nici măcar când doarme.

Meghann începu să spună „Și tu erai la fel“ și se opri. Era o amintire dureroasă, pe care ar fi vrut să o poată alunga.

- Deci cum merge cu treaba?

- Bine. Cum merge cu terenul de camping?

- Stațiunea. Deschidem în două săptămâni și un pic. Familia Jefferson are o reuniune aici cu vreo douăzeci de oameni.

- O săptămână fără acces la telefon și fără semnal de televiziune? De ce îmi cântă piesa din *Eliberarea în cap*?

- Unor familii le place să petreacă timp împreună, spuse Claire cu o voce ascuțită care voia să transmită „m-ai rănit“.

- Îmi pare rău, ai dreptate. Știu că iubești locul acela. Auzi, spuse ca și cum tocmai îi venise o idee, de ce nu împrumuți niște bani de la mine și construiești o stațiune drăguță de spa pe proprietate? Sau chiar mai bine, un hotel micuț. Lumea s-ar buluci acolo pentru o împachetare corporală bună. Dumnezeu știe că aveți tot nămulul necesar.

Claire oftă prelung.

- Chiar trebuie să îmi reamintești că tu ai succes și eu nu? La naiba, Meg!

- Nu asta voiam să zic. Știu doar... că nu poți extinde o afacere fără capital.

- Nu vreau banii tăi, Meg. Noi nu îi vrem.

Iată-o: reamintirea faptului că Meg era eu, iar Claire era noi.

- Iartă-mă dacă am spus ceva greșit. Vreau doar să te ajut.

- Nu mai sunt fetiță care are nevoie de protecția surorii ei mari, Meg.